

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku J. R.
przy uczestnictwie W. R.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi wynikającą z oczywistego naruszenia art. 212 § 2 k.c. przez niedopuszczalność

przyznania składnika majątku przy jego podziale bez zgody osoby, której ma zostać składnik ten przyznany. W tej sprawie skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona. Po pierwsze, brzmienie art. 212 § 2 k.c. *expressis verbis* nie wyklucza przyznania składnika majątkowego mimo braku zgody na jego otrzymanie, zatem tego rodzaju wykładnia powołanego przepisu nie jest oczywiście nieprawidłowa (może być kwestionowana jedynie w ramach zarzutów kasacyjnych ze względu na odmienny pogląd zajmowany czasem w doktrynie i judykaturze). Po drugie, w realiach tej sprawy, uczestnik postępowania nie zgłaszał jednoznacznego i stanowczego sprzeciwu wobec przyznania mu konkretnego składnika majątku – wręcz przeciwnie, wyrażał warunkową zgodę, a więc tym bardziej w dyskreacji sądu była decyzja o losach tego składnika majątkowego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.